

Onur Al

- Őirler -

Yayın Tarihi:

11.04.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Allah Diyerek

Kar soğuşunu teneffüs etmek,
Bir şiir için,
Bir tiryaki gibi.
Boğazların tahriş olacak,
Lakin diretmeyeceksin sağlığında.
İnadına,
Hemen bir sarma saracaksın,
Şarmanın nanesi el yapımından olma.
Ölümüne çekeceksin sarmadan,
Öyle ki duman içini buğulayacak,
Başkasını öldürse de,
Bu bizi kesmeyecek,
Yanisi ölüm,
Bizi gene görmeyecek.

Yürüyorsun sokakta,
Bembeyaz oluyorsun beyazdan,
Tüm pisliklerini örtmüşçesine kar,
Sana ilk defa masum geliyor.
Asıl hadi,
Son nefesi çalarcasına Azrail'den.
Bir bulut yükselsin göğe,
Kapatsın yıldızları,
Bulut ki çıksın ciğerlerinden.

Kesilsin soluğun,
Tıkansın genzin,
Çay dahi içeme.
Bu kadarı haktır,değsin,
Çünkü sen,
Şiir yazıyorsun efendim.

Hasta olacaksın,
Köpek gibi titreyeceksin hummadan,
Güneşin doğuşuna şahit olacaksın.
Bir inleme duyacaksın odandan,
Bu ses çok tanıdık,
Bu ses sana ait.

Başka bir sabaha karşı,
Seni bir sancı ayıtacak.
Pencerende bir sima belirecek,
Şanırsın sana şifa verecek.
Öyle bir bakacak ki sana,
Göğsün büzülecek,
Nefes dileneceksin.
Ki nefesler yetmeyecek!
Bir kara basan gibi,
Üstüne çökecek,
Dua etmek ne mümkün,
Aklın, kalbin çöktü-çökecek,
Allah dersin bitecek,

İŖitecek seni Rahman,
Sana izin verecek,
Bir dizem sanaydi sevgilim,
Bunu tek Allah bilecek.
Ve bitecek her Ŗey,
Allah, Allah, Allah diyerek.

Onur Al

Araf

Ben,
Bütün savaşların arafındayım dır.
Ne tam Hâkk oldum,
Ne de büsbütün bâtil.
Ne haç'ım diyebilirim,
Ne de kamer-i hilâl.
Aynı Hayyam gibi,
Bir elde iman bir elde sâgar.
Dedim ya,
Ben,
Bütün savaşların arafındayım dır.

Mesela,
Bir tuğ gibi kaldırmam,
Sağ işaret parmağımı,
Kof yürekli bir devrimcinin üstüne kořarken.
Ve asla durmam,
Göğüs germem önünde,
Sahih bir müslümanın.
Ki onun tüm lehleri, leh'imdeyken bile,
Yine de bir vehimle lehimlenebiliyorsam,
İşte bu, zuhur-u tevhididir, tevhid Tanrı'sının.
Ve bu dine sahip çıkmazsa eğer Ebabiller,
O filleri yıkan çakıl taşları,
İnsanlığın suratında patlarsa,
Bunun hesabını insanlardan soracaktır,
Hesabı hızlı ve seri olan Tanrı.

Veyahut polislerden örölmüş bariyerler,
Direnirken soğuk kış gecelerinde piyonlara karşı,
Ve kör kurşunlar devriye atarken sokaklarda,
Kaybolmuşsa bir kedi,
Hiç bulacak değilimdir.
Ki ben şahidim,
Gördüm, bütün suçu kedi işledi.
Hadı getirilsin idam,
Sağlansın adalet.
Yaşasın devrim ve barış !
Kaldı ki, devrimin ve barışın,
Sadece iki parmaktan ibaret olduğuna inanırım.

Oysa çocukluğu yaşamak dururken bir kenarda,
Ve uçmak varken uçurtmalarla birlikte,
Bir barikatta dövüşmek,
Ya da bir serumun ilk kobayı olmak,
Hiç benlik durumlar değildir.
Yanisi,
Kitap okumak varken şimdi,
Boylu boyunca bir ağacın altında,
Kahramanlığa soyunmak neden ?
Bu kadar ucuz olmamalı hayatlar,
Üstelik beş para da etmiyorken !

Œimdi ne mi olacak bunçalıklar ?
Elbette ki devam edecek bu kısır döngü,
Bir akŒamdan sonra kopacak olan kıyamete kadar.

Onur Al

Bir Yeşil Gözlü

Ne Asma bahçeler dikebilerim,
Nebukadnezar gibi Babil'e,
Ne de söz veririm bakmamak için,
Yakut benzeri yeşil gözlerine.

Ne dağları delirim Ferhat gibi bir çivi ile,
Ne de Mecnun olurum düşerim çöllere,
Ben, ben olurum, sen olurum,
Lakin benzeyemem başka bir tene.

Geceler susar belki gözlerinin yeşilinde,
Lakin satırlar bitmez, bitemez bu aşk dahilinde.
Bugün bittiği duydum ya yeşil gözlüm,
Ben göçmüşümdür artık en meçhul meçhullere.

Bana öyle bir acı bıraktın ki giderken,
Ellerini tuttuğumda yanan bu kor yürek,
Söndü, kalmadı, kül oldu git giderek,
Bu da son dizem olsun sevgilim,
Yeşil gözlerinden öperek.

Onur Al

Ebabilleri Gönderen

Ey batı, ŐaŐmasın zaman.
Şayet, dönerse bu devran.
Kork,kork bugünün mazlumundan !
Kiminiz bahar dedi katliama,
Kiminiz, falan filan.
Hadi duyuralım artık,
Őarkta garbın bayramı var.
Her yer ama her yer kan.
İsterim ki Allah'ımdan,
Őark ayaĝa kalsın,
Kalksında hesap sorsun,
O soysuz batılı uygarlardan !

Dn Mısır, bugün Halep.
Yarın bilmem kimdir kurban.
Katil aynı katil bilirim,
Ama kurban neden hep müslüman ?

Siz zalimlik medeniyeti,
Siz mümtaz da,
Őark mı hakir ?
lsun..
Siz Krn olun,
Firavun olun,
Ebrehe olun gelin,
Size ebabilleri göndereni,
Gelin tekrar grn.

Onur Al

İkrâ !

Dayanın sokakların kapısına,
Aralayın mahşerin perdesini,
Kırın gök kubbenin direklerini,
Ferşin bağrında yaralar açın,
Minarelerden salasını okuyun alemin.
Ümmet-i Muhammed'e, Haccâc ,
Sokağa inmeyene, Deli Dumrul kesilin!

Ğelsin artık vakit,
Üflesin İsrafil sûr'a,
Gömülsün felek,
Gömülsün gök, toprağa.
Ki bilmesin çocuklar,
Kafirler girmiş Mescid-i Aksa'ya,
Ki bilsin çocuklar,
El-müslim râm olmamalı küffâra.

Koşun, kuşatın sokakları,
Salın göklere ellerinizi,
Şeyhlerden aman dileyin,
Mabudunuzun mabetlerine sığının.
Ebabillere seslenin Fil suresiyle,
Ki eğer Ebrehe'yse gelen,
Suudlara rağmen gelecektir ebabiller,
Çünkü ebabiller can atar,
Hakk için recm etmeye evvelinden.

Sokaklar ki :
Jakuzide süt banyosu yapan sözde mabudun,
Sokakları mahrem kıldığı gerillalara,
Söverek ibadet ettirdiği mabedlerdir ancak.

Sokaklara inin!
Sokaklar ki modern şehirlerde,
Mahremidir eşkiyaların.
Sokaklar ki dağlarıdır monarşinin,
Sokaklara inin!

Sokaklara çıkın ve direnin,
Hücum edin taşlarla yazgıya.
Ki bu yazgıyı sizler yazdınız,
Arz-ı Mevûd'u sizler sundunuz.
Şimdi,
Bu şatafat,
Bu gösteriş Tanrı'ya mı ?

Enflasyon beyinliler,
Taş atarken Netenyahu'ya
Ben dava adamı diyorum imansıza.
Ki biz imanlılar olarak bakarsak,
Hıncanınç dolmuş sokaklara,
Hatırlamamız gereken şey şu ki;

İlk emir oku muydu,
Yoksa inin mi sokaklara ?

Onur Al

Kaderin Ortasındaki Anıt

Artık eskisi gibi olamayacağım galiba,
Üstelik korkmakta korkmuyorum,
Alışıyor muyum dersin yoksa ?
Ne heyecanım kalıverdi,
Ne de yakışır oldu elime kalem.
Nihayetinde acılarla nifak sokuldu arama,
Mayın döşeli toprak, yüksek duvarlı hat,
Ve kalın sınırlarla belirlendi hudutlarımız.
Kaldı ki bizim serhattimizde bulunmaz,
Ne nöbet-çi ne devriye ne de bir kolcu.

Ben,
Bir reçine gibi,
Zeytin dallarında yetişen barışı,
Bazen bir çarımha gerdim,
Bazen bir yük gemisinde forsa kıldım.
Ben, bütün gençliğimle
Ve bana verilen bütün maharetle ,
Savaştım, direndim, karşı geldimse acılara,
Şimdi bu ateşkes neden ?
Niçin bu barış antlaşmaları ?
Ve niçin benim mührüm var bu antlaşmalarda ?
Şayet bu katakulli,
Şakşakçıların beni uyuttuğu,
Zekice hazırladıkları bir kumpassa,
Kıskançlıklarından öpmeliyim onları.
Yok eğer, bu,
Tanrı'nın bana verdiği bir ders ise,
Bu şiir, kulpu açılmış kepenkler midir ?
Ola ki,
Büsbütün sorumlusu bensem bu işin,
O zaman yazılan bu şiir,
Neden hala inatla yazılmakta ?
Bu, bir direniş mi yoksa ?
Sanmam !
Bu, bir mukavemetten çok,
Bir yakarış olmalı Tanrı'ya,
Ve biraz da naat havasında.

Zaman,
Vakumlanmış konserverlerde saklanabilseydi,
Şüphesiz acıyan dizlerimi tadardım tekrar.
Kaldı ki o düşe kalktığım sokakların acılarını,
Şimdilerde iskan edilmiş tapularla devşirmişler,
O zamanlar da,
Dizlerimden bileklerime doğru inen o sıcaklığın,
Şimdi ki mutluluğumun menbaı olması,
Perde arkası bilinmeyen,
Yazılan ve oynanılan ilk tiyatronun,
Orta yerine dikilmiş trajikomikliğin bir anıtıdır.
Ve bu anıt,
Tanrı'nın bildiği bir günde,

İsrafil tarafından bir nefesle yıkılacaktır.

Onur Al

Kâfir Leylâ

Âh Leylâ Leylâ,
Bunu bir şiir belleme.
Kerpiç dünyam,
Başıma çöktü,
Aşk deyip inandığım,
Bir koca yalan çıktı.
Bu dünya çivili bir tahta idi,
Bu dünyanın çivisi çıktı !

Âh Leylâ Leylâ..
Hüsnün Züleyha'ya ayna,
Gözlerin tastamam bir bela,
Gamzense bir kara girdap.
Gayrı hüsnün kof, nazarın kof,
Gamzen ufak bir çentik çıktı.
Bu aşk bir firavun çukuru idi,
Zatım bu çukurdan dostlar ile çıktı.

Ah Leylâ Leylâ..
Müslim elinde refik-i zevce aradım,
Sever diye sevsin diye umut ile,
Bahtımdan kağıda kalem karaladım.
Müslimîler ayan beyan rûşen iken,
Benim gönlüm bir kâfire bağlı çıktı.
Bu İslâm elinde nasibim kâfir bir yar idi,
Zatım bu küffâra Allah ile galip çıktı.

Onur Al

Kendime İhtarname

Urgan gibi boynuma dolanmış,
Kalbimde kuluçkaya yatmış,
Bir yılanın,
Çingırağı beynimde aks etmekte.
Dişleriyle hayallerimi ısıraturan,
Bu yılan,
Beni ölüme hazırlarken,
İçimi, hırslı bir yaşama umuduyla donatmakta.
Şayet bir yaşam,
Ve bu yaşam,
Ki bu yaşım,
Ancak ölümlle tamamlanabilir.
Aksi halde yoksa ölüm,
Kimler yaşamağı hak edebilirdi ki ?
Yaşatmak ya da yaşamak için ölmeli,
Ölümlenmeli ki yaşasın insan-lık.
Anneden,
Babadan,
Sevdadan,
Davandan,
Her şeyden ilerde,
Kendi için ölmeli insan.
Çünkü,
Şon haberci öyle tebliğ etmedi mi hepimize?
Ölmeden önce ölünüz demedi mi ?
Ben o mukaddesli söze inandım,
Ama ölmemek için şeytana sarıldım.
Şeytan hakirlendikten sonra,
Muhakkak ki Kabil ilen büyüdü.
Kabil işleri büyütürken,
Onun dalalet tarikatına ilk ben katıldım.
Kabil'e Kabil demekten haya edip,
Ona eyâ şeyhim dedim !
Şeyhimin şeyhinin bir karga olduğunu bilerek.
Ve şimdi de affını diliyorum;
Ey şeyhimin şeyhininde Sahibi,
Beni ve bizleri affet.

Onur Al

Kınalım

Ey anamın kınalı,
Ey babamın yük sütünü,
Ey benim körpe çınarım!
Sen peygamber ocağına mı vardın ?
Hele söyle de bilelim,
Sen bu heybeti kimden aldın ?

Yeislenme anamın yaşlarına,
Onlar ki şâd-ı eşktir,
Nasıl sevinmez ki bir ana,
Oğlunun makamı ehl-i beyte denktir.
Sen, şimdi dönmek istesen de,
Bilirsin ki ölüm herkese tektir.
Al rengin içinde yıldız ile kamer,
Tek bir ağızdan uğurluyor herkes;
Tekbir; Allahu Ekber, Allahu Ekber !

Babamın dîdâr-ı nümâsı,
Sükûta ermiş silsile-i cibâl.
Oysa ki ateşlerin en harlısı,
Yeraltlarından, dağlardan fırlar.
Dilde ferahlatıcı ilahi bir terennüm,
Dağ, bayır, toprak, yedi katlı gök,
Tekbir; Allahu Ekber, Allahu Ekber !

Onur Al

Münafık Derviş

Uzun zamandır ,
Münafık bir derviş kılığında yaşadım,
Bînamaz, nim oruç ve daim bir cünûplük hali.
Ve şıpsevdilikle aşık olduğum ol tanrılar..
Hepinize,
Şeriati savunan,
Bir paganın içtenliğiyle inanıyorum.

Yarın oruç günüm ey tanrılar,
Ol kullarınızı soframa beklerim,
Soframdaysa kardeşimin kurtlu cesedi,
Oysa tadını sizler de bilirsiniz.
Oysa çoğu kadınlar,
Dişleyerek tatmıştır kardeşlerini,
Ya çekirdek çitlerken mahalle aralarında,
Ya da dere kenarlarında,
Çitilenmiş alın yazılarını döverken.
Kaldı ki biz domuz eti yemeyiz!
Gerçi ne için yemediğimizi de bilmeyiz,
Fakat zinhar yemeyiz!

Bizler,
Kedilerin içlerine sıkıştırdığımız cinlerden,
Onları taşlayarak korunuz.
Çünkü bizler,
Orta çağ rahiplerine bezenmiş,
Mehdî imamlarımıza,
Temel'in hangi fıkrası kadar güldük.
Çünkü bizler başımızın örtüsünü,
Bayrak gönderlerine çekerken,
Develeri horgüçlerinden utandırdık.
Bizler ki doğduğumuzda,
Kıçına şaplak yemeden ağlayanlarız.
Bizim, aslında her birimizin alim olacağı,
Daha bir damla ceninken belli idi.
Ve bizler ki,
Ol peygamber ile miraçlanırken,
Hiç tanrı olan o firavunla,
Mariana'da seyr-i alem için tuzlandık.
Ve şimdi soruyorum,
Bizlerden hangimiz huşu ile eğildiğimiz ol secdelerde
Azrail'in ninnisi ile uyandırıldı?

Onur Al

Şeb-i Leyâl

Gece, yeniden doğurur beni,
Haremine almak için bir şiirin.
İşte o vakit mahremi kalmaz acılarımın,
Hâtem vurulur sahifeme,
Malı olur artık şiirim aşk-ı mîrin.

Hâmemi bandırdıkça kan dolu hokkama,
Halhallar duyarım yaklaşan,
Kalemi, gizlice törpüleyen keşkelerden.
Şifasız bir çıban gibi anılar,
Büyür tıfil bedenimde dembedem.

Gelir aklıma o malum-u mündefi anı,
Bulunmazdır böyle imtiyazlı zehrin mârı,
Büyüdür bu ızdarap aksinde yoktur izahı,
Öyle bir geceye geldi ki lanetinin yadı,
Dalsan dehr-i hâba gelmez olur sabahı.

Ben, handeler saçarken aşkının humârından,
Habersizdim boynuma dolanmış zülf-ü zünnârından,
Zor anladım ellerinin kınası meğer imiş kanımdan,
Göremedim sen kadar vefasız, vazgeçmiş imanından,
Bıraktım seni artık git şimdi sen de bul Allah'ından.

Onur Al

Yusuf Olmak

Yûsuf olmak kolaydı çocukluğumda,
Yok demekti sadece Züleyha'ya.
Hep öyle bilecektim belki de,
Gün gelip çatmasaydı nefis kapıma.

Kimler teşbih etmedi ki aşkını Mecnun'a,
Nerde güzellik mahrumları o başımızda Leyla.
Siz Leyla deyin çölde ki bir seraba,
Lakin güzellik ki dillere destan Züleyha.

Bir yalan dünyalık aşka tapan Leyla,
Görmez misin suretin kayıptır Kays'ta,
Rast gelmedin mi hiç Yusuf un kıssasına,
Züleyha ki dönmedi mi aşkı için Allah'a ?

Benim için Leyla, Şiirin, Azra;
Mecnun, Ferhat, Vamık bir tarafta,
Kenan'dan gelme, kuyudan çıkma Yûsuf,
Saraydan inme Züleyha diğer tarafta.

Yaşım nefsimin hükümranlığı altında,
Anladım ki Yûsuf olmak yok'tan öte, başka.
Ben ne Mecnun ne Ferhat ne Yûsuf,
Kaldım nefsimle bir aşkın arafında.

Ey artık ehl-i aşk olmuş Züleyha!
Uzat yolumu dilediğince dünyada,
Hatta tut beni şarkın bir köşesinden,
Sürükleyerek bırak, it bir kuyuya.

Yûsuf olmak zor geldi şu canıma,
Kalmadı mahrem nefis girdi kanıma,
Tövbeler olsun sana Allâh'ım,
Kabul eyle Yûsuf Peygamberin hatrına.

Onur Al

Züleyha

Okuyacağın son şiirimi yazıyorum,
Züleyha gibi yıllanacağım artık.
Yusuf gibi öldü bileceğim seni,
Kanlı bir gömleğe gerek duymadan üstelik.

Yakup'a özeniyorum bu nezlik halimde,
Yusuf'u andıran bir Bünyamin gibi,
Allah'a diyorum ki her seferinde ;
Seni değil, benzerini versin yerine.

Ey aşkı hiç çözememiş Züleyha !
Ne hakla aratırsın bu garib beni,
Hiç girmedığın ve giremeyeceğin,
Bir gönlün ışık görmez zıندانlarında ?

Ey sarayı gibi ihtişamlı Züleyha !
Katıksız yeminler sundum senin için İlah'a.
Meskenin bir gün düşerse Zavira zıندانlarına,
Başkasını değil ey güzel Züleyha,
Sadece bedduakâr beni hatırla !

Onur Al